

[Glensgård.]

have trukket forslaget tilbage. Men det var man selvfølgelig lidt ked af. Vi kunne også have gennemført lovforslaget, hvis ministeren havde haft styr på sine egne tropper, men det ønskede udvalgets formand, hr. Kampmann, ikke, og derved blev det. Det er ret ulykkeligt, at vi nu skal se, at vi stadig væk hvert eneste år skal have den tilbagevendende lovgivning om posttakster.

Det havde været en rationel handling, om der var foregået det, som ministeren har lagt op til, at ministeren gik til finansudvalget og fik godkendelse for sådanne portotakststigninger. Men det skete ikke. Nu fik vi kun en ansigtsløftning af nogle gamle, forknudrede paragraffer. Udvalgets formand, hr. Kampmann, kunne nøjagtig lige så godt, før lovforslaget var blevet fremsat, være gået til sin minister og have sagt: jeg agter ikke at gennemføre det lovforslag. Så havde vi dog været fri for to behandlinger, og vi skal formentlig også have en tredje behandling af dette lovforslag.

Kurt Brauer (SF):

Af betænkningen fremgår det, at SF vil redegøre for sin stilling ved lovforslagets anden behandling, og det er jo nu. Vi agter at stemme for ministerens ændringsforslag og imod fremskridtspartiets forsøg på at lave straffeaktioner imod den postdistribuerede presse. Men vi vil undlade at stemme ved tredje behandling på grund af de stædige bemærkninger, der evig og altid er knyttet til lovgivningen eller regeringens initiativer vedrørende postvæsenet om, at væsenet skal drives efter forretningsmæssige principper. Det er bemærkninger, som vi ikke på nogen måde har set vilje til fra salens flertals side at råde bod på. Derfor må vi undlade at stemme.

Det er vores opfattelse, at de rationaliseringsbestrebelse, der er i gang, de poststrejker, vi har set, de aktioner, som personalet har set sig tvunget ud i, er aktioner, som bunder i denne meget forretningsprægede holdning. Hvis forretningsmæssig betød, at man skulle se på en fornuftig, en for brugerne fornuftig, drift af foretagendet, så kunne vi formodentlig have været for dette lovforslag, men indtil videre står det fast, at forretningsmæssig betyder, at personalet skal knokles ned, og det gælder også i ar-

bejdsløshedssituationer. Derfor kan vi ikke medvirke til lovforslaget, og det samme gælder det næste lovforslag — så er det sagt.

Burgdorff (KF):

Som det vil være tingets medlemmer bekendt, var det konservative folkeparti ikke særlig begejstret for dette lovforslag i dets oprindelige skikkelse. Men efter at vi ved udvalgsbehandlingen har fået tingene lidt klaret og ministeren har stillet de ændringsforslag, der er tiltrådt af flertallet, kan vi gå ind for lovforslaget.

Vi ser med tilfredshed, at der ikke bliver ændret på, at det er de folkevalgte, der skal have indsigt i portoforhøjelserne, og ligesådan er vi tilfredse med ministerens erklæring om, at hermed nærmer man sig ikke postgirobanken, som vi ved er ministerens ønske.

Vi kan tilslutte os lovforslaget, men naturligvis ikke fremskridtspartiets ændringsforslag.

Fuglsang (DKP):

Vi erkender, at lovforslaget har gennemgået en forbedring i løbet af udvalgsarbejdet; jeg tænker på, at den vel nok værste anstødssten, kapitel 5 med ministerens bemyndigelse til at fastsætte posttaksterne, er taget ud af forslaget.

Jeg er derudover faldet over en lille tilføjelse i betænkningen. Der står, at ministeren har tilkendegivet, at nærværende lovforslag ikke giver hjemmel til oprettelse af en postgirobank. Mig forekommer det en ganske umotiveret bemærkning, men alligevel er jeg faldet over den, fordi den jo faktisk viser, i hvilken grad bankernes og kreditinstitutionernes interesser bliver varetaget herinde og de også får deres interesser varetaget af partier, som i visse tilfælde siger, at de også interesserer sig for arbejdernes ve og vel.

Vi kan ikke stemme for de ændringsforslag, der er stillet af fremskridtspartiet.

Kurt Hansen (VS):

Dette lovforslag har naturligvis sammenhæng med de bestrebelse, man i øvrigt har foretaget sig med at rationalisere og forringe serviceniveauet inden for postvæsenet.

Vi har set i stor udstrækning, hvad de rationaliseringer har ført til. De vil kaste temmelig mange ud i arbejdsløshed, flere end dem, man allerede har gjort det ved.